

K TRANSKRIPCI ŘEČTINY

Petr Pokorný

1.1 Protože výslovnost řečtiny procházela proměnami a v době novozákonní se již začínají objevovat znaky výslovnosti, která je živá v novořečtině, je nejspolehlivější zvolit metodu přepisu grafického. Přepisujeme vždy jedním velkým písmenem latinky příslušné písmeno řecké, např. Α= A, Γ= G atd.

1.2 Tam, kde přepis musí použít dva znaky latinky, píšeme velkým písmenem jen první z nich: Ψ= Ps, Τ= Th, Χ= Ch, tedy např. PsYChĚ duše.

1.3 Délky vyznačujeme jen tam, kde musíme odlišit dvě stejná písmena pro stejnou hlásku, lišící se toliko délkou, tedy Ω= Ō, Η= Ē. Délku označujeme mezinárodním ležícím znakem, místo naší čárky, která mimo českou jazykovou oblast vyznačuje přízvuk.

1.4 Nevyslovované i (jóta) psané v řečtině pod písmenem přepisujeme malým i např. TŌi ANThRŌPOi — člověku.

2.1 Tam, kde je vhodné užít přepisu přizpůsobeného tradiční výslovnosti, užíváme kurzívu a přepisujeme foneticky s tím, že uchováваме důsledně ióta (kai. ne kaj) a naznačujeme rozdíl mezi tau a théta (τ a θ), např. *thanatos* — smrt, *hyios tú theú* — Syn Boží.